

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3071/2017. (IV. 19.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.616/2016/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1.1. Az indítványozó jogi képviselője, dr. Payrich András (1055 Budapest, Szent István körút 19. l/2.) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Kúria Pfv.I.20.616/2016/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó panasz-beadványa szerint a Kúria megsemmisíteni kért végzése sérti az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében meghatározott jogorvoslathoz való jogát, az Alaptörvény 28. cikkét, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, melyet az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdéseként jelölt meg.
- [2] Az indítványozó 1995. június 28-án egy gazdasági társasággal (a továbbiakban: Bt.) kötött adásvételi szerződés útján megvásárolta a Budapest, XVI. kerületben található – Budapest Főváros XVI. Kerület Önkormányzata (a továbbiakban: felperes) tulajdonában lévő – ingatlanon található öt darab felépítményt. Az épületek korábbi tulajdonosa, a Bt. és a felperes 1994. október 21-től 1995. december 31-ig szóló, évenként meghosszabbítható területhasználati megállapodást kötöttek, melyben rögzítették: az engedély nélkül épült felépítményeket a Bt. a szerződés megszűntével kártalanítási igény nélkül köteles lebontani. A felek kijelentették továbbá, hogy a felépítmények a Bt. tulajdonát képezik. 1995. december 19-én a felperes területhasználati megállapodást kötött a megszűnt Bt. korábbi beltagja által alapított Kft.-vel. A Kft. a szerződésben – akárcsak jogelődje – tudomásul vette, hogy a szerződés megszűntével köteles a felépítmények kártalanítás nélküli elbontására. A Kft.-vel kötött területhasználati megállapodást a felek 1998. szeptember 30-án határozatlan időtartamúra módosították azzal, hogy a kártalanítás nélküli bontási kötelezettsége a Kft.-nek a szerződés megszűntével továbbra is megmarad. A felperes 2002. november 21-én a Kft.-vel kötött területhasználati megállapodást 2002. december 31-ére felmondta, tekintettel arra, hogy a felszámolás alatt álló Kft. 2 204 052 Ft használati díjhátralékot felszólítás ellenére sem fizetett meg. A felperes képviselő-testülete határozatban döntött a Kft. felszámolójának az épületek kiürítésére és lebontására vonatkozó értesítéséről, kitűzte továbbá az ingatlan átadásának időpontját. A felperes a felszámolási eljárásban területhasználati díj-hátralékként 3 876 161 forintot jelentett be hitelezői igényként. A Kft. 2003. május 26-án a felépítményeket átadta az indítványozónak mint az épületek tulajdonosának, jelezve, hogy azokat korábban csupán ingatlan-hasznosítási szerződés alapján használta. Az indítványozó 2003. szeptember 25-én a felépítményekre vonatkozóan tulajdonjog-bejegyzési kérelmet nyújtott be a Fővárosi Kerület Földhivatalához mellékelve az adásvételi szerződést. A földhivatal elutasította az indítványozó bejegyzés iránti kérelmét arra való hivatkozással, hogy a kérelemhez csatolt adásvételi szerződésben eladóként megjelölt Bt. soha nem volt az ingatlan tulajdonosa. Az indítványozó 2003. november 19-én fennmaradási engedély iránti kérelmet nyújtott be a felépítményekre, melyet az illetékes építésügyi iroda – tekintettel arra, hogy a fennmaradási engedély megadásához szükséges lett volna a felperes mint ingatlantulajdonos hozzájárulása – elutasította. A határozattal szemben az indítványozó fellebbezést terjesztett elő az illetékes közigazgatási hivatalhoz, de az elsőfokú hatóság döntését a fellebbezési szerv helyben hagyta. 2005. május 31-én az indítványozó ugyan eladta a felépítményeket, de 2006. november 23-án ismételt fennmaradás iránti kérelmet nyújtott be az építésügyi irodához, melyet a hatóság újfent elutasított, egyúttal elrendelte az épületek lebontását. A másodfokon eljáró közigazgatási hivatal az építésügyi iroda döntését megváltoztatva a bontást elrendelő határozatot megsemmisítette, tekintettel arra, hogy az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) – akkor hatályos – 48. § (9) bekezdése szerint az építmény használatbavételétől számított tíz éven túl hatósági intézkedésre nincs lehetőség. 2007. szeptember 10-én a felépítmények új tulajdonosa eladta az épületeket az Alkotmánybíróság eljárását képező ügy II. rendű alperesének.

- [3] 1.2. A felperes 2003. október 7-én benyújtott keresetében kérte a Kft. kötelezését a felépítmények lebontására és a 2 204 052 forint területhasználati díj hátralék megfizetésére. A felperes a 2004. január 14-én tartott tárgyaláson perbe vonta az indítványozót és kérte az indítványozó és a Kft. egyetemleges kötelezését a felépítmények lebontására. Az első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: PKKB) elrendelte a kiürítés és bontás iránti, valamint a használati díj iránti kereseti kérelem elkülönítve történő tárgyalását. A PKKB 34.G.302.261/2004/20. számon meghozott, 2006. február 24-én jogerőre emelkedett részítéletével az indítványozót 5 782 287 forint használati díj és járuléka megfizetésére kötelezte. 2011. május 20-án a felperes perbe vonta a II. rendű alperest, a kiürítés és bontás iránti követelését – állítása szerint – azért tartotta fenn az indítványozóval szemben, mert a rendelkezésére álló adásvételi szerződések holtig tartó haszonélvezeti jogot biztosítottak az indítványozó számára. Az indítványozó ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását és előadta, hogy már nem tulajdonosa az épületeknek, így nem jogosult a kiürítés, illetve bontás iránt cselekedni. Az indítványozó és a II. rendű alperes 2011. október 4-ei előkészítő iratukban a per megszüntének megállapítása mellett kérték, hogy a PKKB mondja ki, a felperes általános szerződési feltétel alkalmazásával kötötte meg a tulajdonában álló ingatlanra vonatkozó területhasználati megállapodásokat. Állításuk szerint a felperes szerződéses partnerei a megállapodások szövegezésében nem vehettek részt, tartalmukat egyedileg nem tárgyalhatták meg, ily módon azok fogyasztói szerződésnek minősülnek. Meglátásuk szerint a bontási kötelezettséget előíró szerződési kikötés tisztességtelen és jó erkölcsbe ütköző, hivatkoztak továbbá arra, a felperes bontási joga – tekintve, hogy erre vonatkozó felszólítás öt éven belül nem érkezett – elévült.
- [4] A felperes által az indítványozó és a II. rendű alperessel szemben kiürítés iránt indított perben a PKKB 10.G.305.516/2010/21. számon, 2011. november 25-én meghozott ítéletében a felperes pernyertességét mondta ki. A PKKB megállapítása szerint a kérdéses felépítmények tulajdonosa a II. rendű alperes, míg a földrészlet tulajdonosa a felperes. A PKKB megítélése szerint az indítványozó és a II. rendű alperes a Bt. különös jogutódjai, ezért megilleti őket a földhasználati jog, tekintettel azonban arra, hogy a Bt. szerződésben, kártalanítási igény nélkül vállalta a felépítmények elbontását, ez a kötelezettség az indítványozóra és a II. rendű alperesre is, mint jogutódokra, kiterjed. Az Étv. 48. § (9) bekezdése szerinti 10 éves határidő csupán államigazgatási bontási határozatokra alkalmazható, polgári jogi jogviszonyokra nem, ebből következően az ilyen típusú jogviszony keretében vállalt bontási kötelezettség az építéstől vagy használatba vételtől számított 10 év elteltével is kikényszeríthető. A felperes igénye – tekintve, hogy tulajdonjogából ered – dologi jogi jellegű, a tulajdonjogi igények nem évülnek el, az indítványozó és a II. rendű alperes hivatkozása a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 324. § (1) bekezdése szerinti elévülésre, az adott esetben nem alkalmazható, mert a kötelmi jogi követelésekre vonatkozik. A bíróság rámutatott továbbá: az indítványozót – önálló ingatlan és ingatlan-nyilvántartási bejegyzés hiányában – nem illeti meg holtig tartó haszonélvezeti jog a felépítményekre, csupán használati jog, ebből eredően a kiürítés az indítványozó jogát is érinti. A PKKB megállapítása szerint a per megszüntetésének a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben (a továbbiakban: Pp.) meghatározott esetei nem álltak fenn. Az első fokú bíróság elutasította az indítványozó és a II. rendű alperes azon álláspontját is, mely szerint a felperes által kötött megállapodások általános szerződési feltételek, illetve fogyasztói szerződések lennének, tekintve, hogy a megállapodások speciális helyzetre jöttek létre, a szerződő partnerek pedig nem minősülnek a régi Ptk. szerinti fogyasztóknak. A PKKB nem osztotta az indítványozó és a II. rendű alperes azon álláspontját sem, hogy a szerződésekben kikötött bontási kötelezettség az Étv. megkerülésére irányuló tisztességtelen, jó erkölcsbe ütköző és ezért semmis szerződési rendelkezés. A PKKB megítélése szerint a felperes csupán tulajdonosi jogával élt, amikor az engedélye nélkül emelt felépítmények elbontását követelte. Az elsőfokú bíróság rámutatott: a szerződésben vállalt bontási és kiürítési kötelezettséggel a felperes szerződő partnerei (így az indítványozó és a II. rendű alperes is) tisztában voltak, a földhasználat ideiglenes jellegét ismerték, a felperes követelése alapos, így kereseti kérelmének a PKKB helyt adott.
- [5] A PKKB első fokú ítéletével szemben az indítványozó és a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben fenntartották álláspontjukat a felperes által kötött területhasználati megállapodások jó erkölcsbe ütközése, fogyasztói szerződésként és általános szerződési feltételként minősülése vonatkozásában. A másodfokú bíróságként eljáró Fővárosi Törvényszék 2015. november 12-én 1.Gf.75.480/2015/7. számon meghozott ítéletében kiemelte, az elsőfokú bíróság által feltárt tényállásból levont következtetéssel és az érdemi döntéssel egyetért, ezért a PKKB ítéletét helyben hagyta.
- [6] A Fővárosi Törvényszék 1.Gf.75.480/2015/7. számú ítéletében kizárta a fellebbezés lehetőségét, ezért a döntés ellen az indítványozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben előadta, a másodfokú bíróság határozatát – több súlyos eljárási szabálysértés elkövetése miatt – megalapozatlannak tartja. Az indítványozó ezen túlme-

nően az ügy érdemére vonatkozó megállapításokat tett, azonban figyelemmel arra, hogy felülvizsgálati kérelmében a jogszabálysértést és a megsértett jogszabályhelyet nem jelölte meg, a Kúria Pfv.I.20.616/2016/2. számon meghozott végzésével az indítványozó kérelmét hivatalból elutasította.

- [7] 2.1. Az indítványozó az előterjesztésére nyitva álló törvényi határidő utolsó napján, 2016. augusztus 8-án a PKKB-hoz benyújtott alkotmányjogi panaszában a Kúria Pfv.I.20.616/2016/2. számú végzése megsemmisítését kérte abból az okból, hogy az – meglátása szerint – sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát, az Alaptörvény 28. cikkét, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát. Az indítványozó állítása szerint a Kúria „túl szorosan értelmezte a Pp. 272. § (2) bekezdését,” amikor arra való hivatkozással utasította el hivatalból a felülvizsgálati kérelmet, hogy az nem tartalmazza a jogszabálysértés tényét és az ítélet által megsértett jogszabályhelyekre történő hivatkozást. A felülvizsgálati kérelemben – az indítványozó szerint – pontosan megjelölték, hogy a korábbi fellebbezésben és egyéb beadványaikban részletesen kifejtett álláspontjukat mennyiben tartják fent, ez alapján a Kúria megállapíthatta volna „a felülvizsgálati kérelem szerinti okokat és azok részletes indokolását.” Az indítványozó úgy vélte, a Pp. 272. § (2) bekezdésének téves értelmezésével a Kúria nem vizsgálta érdemben a felülvizsgálati kérelmet, megsértve ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, valamint a 28. cikkét. Az indítványozó panasz-beadványában hivatkozott a 14/2015. (V. 26.) AB határozat megállapítására, mely szerint a jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése a jogalkotóval és – az Alaptörvény 28. cikkéből fakadóan – a jogalkalmazó szervekkel szemben is fennálló követelmény. Emellett hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) gyakorlatára. A panasz-beadványban leírtak szerint azzal, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelemhez csatolt mellékleteket figyelmen kívül hagyta, megsértette az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. Az indítványozó úgy vélte, a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatának mellőzése által okozott alapjogsérelem kizárólag a Kúria végzésének megsemmisítésével orvosolható.
- [8] Az Alkotmánybíróság főtárgya az indítványozót – figyelemmel arra, hogy panasz-beadványa – többek között – nem tartalmazott kellő alapjogi érveléssel is alátámasztott indokolást – 2016. augusztus 24-én kelt levelével hiánypótlásra szólította fel. Az indítvány-kiegészítés előterjesztésére nyitva álló harminc napos határidő eredménytelenül telt el, az indítványozó beadványa hiányosságait – felhívás ellenére – nem pótolta.
- [9] 2.2. Az Alkotmánybíróság eljárása során elsőként azt vizsgálja, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az előterjesztésére irányadó, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvényben (a továbbiakban: Abtv.) foglalt tartalmi és formai követelményeknek. A testület az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadásról döntené jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit.
- [10] Az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [Abtv. 27. §]. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás I. rendű alpereseként az ügyben érintett és megjelölte az általa sérelmesnek tartott bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], továbbá kifejezetten kérte annak megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont] és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette [Abtv. 27. § b) pont]. A beadvány megjelölte azt a törvényi rendelkezést, mely megalapozza az indítványozói jogosultságot, továbbá, mely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét a panasz elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az indítványozó beadványa azonban – az alábbiakban felsorolt okok miatt – nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott, az Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti határozott kérelem követelményeinek.
- [11] 2.3. Az indítványozó panasz-beadványában a jogorvoslathoz [Alaptörvény, XXVIII. cikk (7) bekezdés] és a tisztességes eljáráshoz való alapjogának megsértése mellett az Alaptörvény 28. cikkének, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelmét egyaránt állította. Az Alaptörvény 28. cikke vonatkozásában az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálatot nem folytatott, tekintve, hogy az indítványozó által hivatkozott rendelkezés nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak, így alkotmányjogi panasz keretében nem bírálható el {többek között 3121/2015. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [89]}.

- [12] Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére, mint a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmére – az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján – csupán olyan esetben alapítható alkotmányjogi panasz, ha a sérelmesnek vélt bírósági eljárás közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt zajlott. Az Alkotmánybíróság legutóbb az 5/2017. (III. 10.) AB határozatában semmisítette meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe ütközés miatt abból az okból, hogy a bíróság helyben hagyott egy jogszabálysértő közigazgatási határozatot, ezzel mintegy „elfogadva” az alaptörvény-ellenességet. A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése rögzíti, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése „[a] közigazgatási hatósági eljárás vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét” {3265/2014. (XI. 4.) AB határozat, Indokolás [23]}. Jelen esetben az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyet nem közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata képezte, így az indítványozó által vélelmezett alapjogsérelem és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése között „[a]llkotmányossági aspektusból nem áll fenn összefüggés” {3090/2016. (V. 12.) AB határozat, Indokolás [47]}. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése vonatkozásában az Alkotmánybíróság általi érdemi vizsgálatra nem alkalmas.
- [13] A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése kapcsán az indítványozó amellet, hogy nem jelölte meg az Alaptörvény vonatkozó rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdés], beadványa az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának sem felel meg, nélküli ugyanis a kellő alapjogi érvelést. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértésével összefüggésben csupán azt kifogásolta, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem mellékleteit – melyben az indítványozó állítása szerint egyértelműen utalt arra, hogy a korábbi fellebbezések és beadványok kapcsán mennyiben tartja fenn jogi érvelését – nem vette figyelembe. Az alkotmányjogi panasz tanúsága szerint az indítványozó a legfőbb bírói fórummal szemben támasztotta azt az elvárást, hogy állapítsa meg a felülvizsgálati kérelem szerinti okokat és azok részletes indokolását, holott ezek megjelölése a Pp. szerint egyértelműen a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél kötelezettsége. Az Alkotmánybíróság nem része a rendes bírósági szervezetrendszernek, nincs hatásköre annak megállapítására, hogy a peres eljárások során a felek által előterjesztett beadványok alkalmasak-e az érdemi elbírálásra, ennek megítélése kizárólag az eljáró bíróságok – jelen esetben a Kúria – döntési kompetenciája. Az Alkotmánybíróság korábban már egyértelművé tette: „[n]em foglalhat állást a bíróság döntési jogkörébe tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben.” {3115/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [29]}
- [14] Az indítványozó a fentiekén túl úgy vélte, a Kúria végzése – a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatának mellőzésével – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát is megsértette. Ennek alátámasztására az indítványozó hivatkozott az Alkotmánybíróság és az EJEB korábbi gyakorlatára, annak magyarázatát azonban nem adta, miért jelenti meglátása szerint a jogorvoslathoz való jog sérelmét, ha a Kúria hivatalból utasítja el a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát. Az Alkotmánybíróság számos döntésében megfogalmazta a jogorvoslathoz fűződő jog lényegét, mely „[á]ltalános értelemben azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig az szükséges, hogy ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására” {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]; 23/2016. (XII. 12.) AB határozat, Indokolás [155]}. A jogorvoslati jog hatékony érvényesülését lehetővé tevő tényezők a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elbírálására nyitva álló határidő, a jogorvoslattal támadott határozat kézbesítési szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]; 22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}. Az Alkotmánybíróság – hivatkozott határozatában megállapította – „[a] jogorvoslati jog hatékony gyakorlásával függ össze a sérelmezett határozat indokainak teljes bemutatása, illetve a határozat alapjául szolgáló iratok és bizonyítékok megismerésének lehetősége is” {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}. Az Alkotmánybíróság a jogorvoslat érvényesülésének lényeges követelményeként említi a jogorvoslat terjedelmét, illetve korlátozottságát, továbbá, hogy igénybevitelét nem gátolhatják jogszabályi korlátok {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}. Az Alkotmánybíróság számos döntésében egyértelművé tette, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog kizárólag a rendes jogorvoslatok tekintetében értelmezhető. A hivatkozott alaptörvényi rendelkezés „[t]árgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége” {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]}. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján

a felülvizsgálat – mint rendkívüli jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe” {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]}.

- [15] 3. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az indítványozó alkotmányjogi panasza nem tesz eleget a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában meghatározott vagylagos feltételének, ezért az Alkotmánybíróság általi érdemi vizsgálatra alkalmatlan. A fentiekben kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és – az Alaptörvény 28. cikke vonatkozásában – h) pontja értelmében – az Abtv. 56. § (3) bekezdése figyelembe vételével – visszautasítja.

Budapest, 2017. április 4.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1402/2016.

